

Sygn. akt: XU-404/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 sierpnia 2013r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we W.

w składzie:

Przewodniczący: SSR Barbara Bonczar

Protokolant: Grażyna Mazurkiewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu 01 sierpnia 2013r. we W.

sprawy z odwołania **E. P.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

z dnia 22 czerwca 2012r. znak:(...)

w sprawie **E. P.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.

o **świadczenie rehabilitacyjne**

1. oddała odwołanie.
2. nie obciąża stron kosztami postępowania.

Sygn. akt X U 404/12

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni E. P. wniosła odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 22 czerwca 2012 r. odmawiającej jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego,.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. wniósł o oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu wskazano, iż świadczenie rehabilitacyjne przysługuje po wyczerpaniu zasiłku chorobowego, gdy ubezpieczony nadal jest niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja rokuje odzyskanie przez niego zdolności do pracy. Tymczasem w ocenie strony pozwanej stopień naruszenia sprawności narządu ruchu wnioskodawczyni nie powoduje niezdolności do pracy w sensie długotrwałym, jak i rozpoznane pozostałe schorzenia nie utrudniają jej wykonywania W orzeczeniu z dnia 15 maja 2012r. Lekarz Orzecznik ZUS i w dniu 14 czerwca 2012r. Komisja lekarska ZUS nie stwierdziły niezdolności do pracy po wykorzystaniu ustawowego okresu zasiłkowego

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawczyni E. P. ostatnio zatrudniona na stanowisku sprzątaczkii, w okresie od 12 grudnia 2011 r. do 10 czerwca 2012 r. przez 182 dni pobierała zasiłek chorobowy.

W dniu 18 kwietnia 2012 r. wnioskodawczyni wystąpiła do strony pozwanej o przedłużenie jej świadczenia rehabilitacyjnego z ogólnego stanu zdrowia.

Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 15 maja 2012 r., biorąc pod uwagę stopień naruszenia sprawności organizmu wnioskodawczyni, rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy, poziom wykształcenia, wiek oraz predyspozycje psychofizyczne ustalił, że brak jest okoliczności uzasadniających ustalenie wnioskodawczyni uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego.

Wnioskodawczyni w dniu 24 maja 2012 r. złożyła sprzeciw do Komisji Lekarskiej ZUS, nie zgadzając się z orzeczeniem lekarza orzecznika.

Orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 14 czerwca 2012 r. – po zapoznaniu się z dokumentacją orzeczniczą, medyczną i przeprowadzonym badaniu wnioskodawczyni ustalono, że nie ma podstaw do uznania wnioskodawczyni za niezdolną do pracy. Wobec tego brak jest okoliczności uzasadniających ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego.

Na tej podstawie strona pozwana decyzją z dnia 22 czerwca 2012 r. odmówiła wnioskodawczyni prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Dowód: akta zasłkowe strony pozwanej

Postanowieniem z dnia 24 lipca 2012r. na podstawie art.468 § 1 i § 2 pkt. 4 i § 4 kpc Sąd podjął czynności wyjaśniające przez zasięgnięcie opinii biegłego sądowego chirurga ortopedy i neurologa na okoliczność ustalenia czy wnioskodawczyni może zostać uznana nadal po dniu 11 czerwca 2012r. za niezdolną do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja rokują odzyskanie zdolności do pracy, a także jeżeli wnioskodawczyni jest nadal niezdolna do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja rokują odzyskanie zdolności do pracy, do kiedy wnioskodawczyni może mieć prawo do świadczenia rehabilitacyjnego licząc od dnia 11 czerwca 2012r. na okres nie dłużej niż 12 miesięcy.

W wydanej w dniu 01 października 2012r. opinii i z dnia 27 maja 2013r. opinii uzupełniającej biegły sądowy chirurg ortopeda i neurolog rozpoznał u wnioskodawczyni m. stan po leczeniu operacyjnym przepukliny krążka międzykręgowego, zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa bez upośledzenia funkcji, zmiany zwyrodnieniowo kolana prawego bez upośledzenia funkcji. Na tej podstawie biegli orzekli, że wnioskodawczyni po dniu 11 czerwca 2012r. jest zdolna do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami i nie wymagała dalszego leczenia w ramach świadczeń rehabilitacyjnych.

Dowód : opinia biegłych sądowych z 01.10.2012r. – k.19 as.

Do wydanej opinii pełnomocnik wnioskodawczyni wniósł zastrzeżenia w piśmie procesowym z dnia 19.11.2012r. – k. 32 as.

Postanowieniem z dnia 29 listopada 2012r. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza medycyny pracy na okoliczność ustalenia czy wnioskodawczyni może zostać uznana nadal po dniu 11 czerwca 2012r. za niezdolną do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja rokują odzyskanie zdolności do pracy, a także jeżeli wnioskodawczyni jest nadal niezdolna do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja rokują odzyskanie zdolności do pracy, do kiedy wnioskodawczyni może mieć prawo do świadczenia rehabilitacyjnego licząc od dnia 11 czerwca 2012r. na okres nie dłużej niż 12 miesięcy.

W wydanej w dniu 26 stycznia 2013r. opinii biegły sądowy lekarz medycyny pracy rozpoznał u wnioskodawczyni m. zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa w odcinku szyjnym i lędźwiowo - krzyżowym, wielopoziomową dyskopatię w odcinku lędźwiowo - krzyżowym, osteoporozę . Na tej podstawie biegły orzekł, że wnioskodawczyni po dniu 11 czerwca 2012r. nie spełnia przesłanek do nabycia prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, gdyż istniejące schorzenia nie rokują powrotu do zdrowia.

Dowód : opinia biegłego sądowego z 26.01.2013r. – k.47 as.

Postanowieniem z dnia 14 lutego 2013r. na podstawie art.468 § 1 i § 2 pkt. 4 i § 4 kpc Sąd podjął czynności wyjaśniające przez zasięgnięcie opinii biegłego sądowego psychiatry na okoliczność ustalenia czy wnioskodawczyni może zostać uznana nadal po dniu 11 czerwca 2012r. za niezdolną do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja rokuje odzyskanie zdolności do pracy, a także jeżeli wnioskodawczyni jest nadal niezdolna do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja rokuje odzyskanie zdolności do pracy, do kiedy wnioskodawczyni może mieć prawo do świadczenia rehabilitacyjnego licząc od dnia 11 czerwca 2012r. na okres nie dłużej niż 12 miesięcy.

W wydanej w dniu 08 marca 2013r. opinii biegły sądowy psychiatra uznał, że wnioskodawczyni po dniu 11 czerwca 2012r. jest zdolna do pracy.

Dowód : opinia biegłego sądowego z dnia 08.03.2013r. – k. 61 as.

Do wydanych w sprawie opinii strony nie wniosły zastrzeżeń.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie podlegało oddaleniu z następujących powodów:

Zgodnie z treścią art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity: Dz. U. z 2010 r., nr 77, poz. 512 ze zm.) świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy.

Świadczenie rehabilitacyjne ma stwarzać możliwość kontynuowania leczenia lub rehabilitacji osobom, dla których obowiązujący obecnie okres zasiłku chorobowego był za krótki dla odzyskania pełnej zdolności do pracy. Świadczenie rehabilitacyjne przysługuje więc ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja rokuje odzyskanie zdolności do pracy. Do przesłanek nabycia prawa do świadczenia rehabilitacyjnego należy zaliczyć: wyczerpanie okresu zasiłku chorobowego, dalszą niezdolność do pracy, pomyślnie rokowania co do odzyskania zdolności do pracy w wyniku leczenia lub rehabilitacji - stwierdzone orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS oraz brak uprawnień do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, zasiłku dla bezrobotnych, zasiłku przedemerytalnego lub do świadczenia przedemerytalnego (Z. K., W. K., K. Rubel, G. S., T. S., (...)..., s. 93).

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną było, czy E. P. od dnia 11 czerwca 2011 r. była niezdolna do pracy, a dalsze leczenie i rehabilitacja rokuje nadzieje odzyskania zdolności od pracy i czy w związku z tym może mieć przyznane prawo do świadczenia rehabilitacyjnego i na jaki okres, czy też jest osobą zdolną do pracy.

Ustalenie tego faktu wymagało wiadomości specjalistycznych. Z tych względów Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych : chirurga ortopedy, neurologa, medycyny pracy i psychiatry.

Biegli, po zapoznaniu się z dokumentacją lekarską zawartą w aktach sprawy, po przeprowadzonym wywiadzie lekarskim oraz badaniu przedmiotowym orzekli jednomyślnie, że od 11 czerwca 2011 r. wnioskodawczyni nie była niezdolna do pracy, zatem brak jest okoliczności uzasadniających ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego. Wnioskodawczyni odzyskała zdolność do świadczenia pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W opinii lekarza medycyny pracy u wnioskodawczyni na dzień badania tj. 26 stycznia 2013r. występują takie schorzenia i stopień ich nasilenia, które nie rokuje powrotu do zdrowia.

Zdaniem Sądu opinia biegłych lekarzy, co do rozpoznania schorzeń wnioskodawczyni jak i wniosków o zdolności do pracy we wskazanym okresie są trafne i prawidłowo uzasadnione. Sąd podziela stanowisko biegłych lekarzy i

uznaje sporządzone przez nich opinie, jako wiarygodne. Opracowane one zostały w sposób rzetelny i pełny oraz były poprzedzone wnikliwą analizą zgromadzonej w sprawie dokumentacji lekarskiej, a także w oparciu o dużą wiedzę teoretyczną i doświadczenie zawodowe. Opinie uwzględniają schorzenia występujące u wnioskodawczynie, ich stopień zaawansowania i oceniają wpływ tych zaburzeń na sprawność organizmu wnioskodawczynie w zakresie zdolności do wykonywania pracy zawodowej. Powołani przez Sąd biegli lekarze są osobami całkowicie bezstronnymi, niezwiązanymi z żadną ze stron. Nadto do przedmiotowej opinii nie zostały zgłoszone przez wnioskodawczynię zastrzeżenia merytoryczne. A przedłożona dokumentacja medyczna była przedmiotem oceny biegłych.

Dowód z opinii biegłego podlega ocenie Sądu przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c., na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Nie są miarodajne dla oceny tego dowodu niekonkurencyjne z nim oceny świadków i uczestników postępowania, co do faktów będących przedmiotem opinii (zob. uzasadnienie orzeczenia SN z dnia 7 listopada 2000 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001, nr 4, poz. 64; uzasadnienie orzeczenia SN z dnia 15 listopada 2002 r., V CKN 1354/00, niepubl.). W przedmiotowej opinii biegli sądowi odpowiedzieli na wszystkie postawione przez Sąd pytania. Swoje stanowisko poparli wnikliwą analizą dokumentacji medycznej oraz przeprowadzonym badaniem powódki.

Zdaniem Sądu opinie są pełne, uwzględniają wszystkie istniejące schorzenia oraz stopień ich nasilenia u powódki. Sąd w pełni podziela stanowisko zajęte w opinii przez biegłych.

Wnioskodawczynie nie wniosła merytorycznych zastrzeżeń do wydanych w sprawie opinii.

Zdaniem Sądu wnioskodawczynie po wyczerpaniu 182 dniowego okresu zasiłkowego odzyskała zdolność do pracy. Wnioskodawczynie nie przysługuje więc prawo do świadczenia rehabilitacyjnego.

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd dał również wiarę w całości przedstawionym w sprawie dowodom z dokumentów, jako że żadna ze stron w toku postępowania nie podważyła ich autentyczności.

Mając powyższe na uwadze, Sąd na mocy przepisu art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie wnioskodawczynie nie znajdując podstaw do jego uwzględnienia.

O kosztach orzeczono na podstawie art.102 kpc.